

по-малко на отговоритѣ — защото въ тоя сжщи мигъ той поздравлява други троица минувачи по тротуара, бута съ бастуня си едно листче отъ акация паднало на земята, и си поглежда часовника, който е двѣ минути напредъ отъ пощенския.

— „Какво има ново?“ пита той.

— „Неznamъ нищо, отговарямъ азъ, а ти?“

— „Нищо не знамъ.“

Това бѣше знакъ, че консултацията върху моето здравье е свършена. Азъ казвамъ „сбогомъ“ и продължавамъ пътя си.

Кога доближавамъ до градинския входъ, който е срѣщу улица Любенъ Каравеловъ, забѣлжвамъ високата повѣлителна фигура на Далякова. Ето неговото грапаво, мрачно лице, неговътъ строгъ погледъ и стремителенъ носъ впитъ въ мене, и азъ виждамъ отдалеко на устата му насоченъ противъ мене, като запънатъ арнаутски пицовъ, въпроса:

— „Кждѣ се дѣвашъ?“

Но ей приближи ме, стисна ме крѣпко за ржката, и пицовътъ гръмва:

— „Кждѣ се дѣвашъ?“

И веднага отговора пада, като узрѣла круша:

— „Тукъ съмъ!“

— „Кждѣ се губишъ?“ гръмва пакъ арнаутския пицовъ: той е съ двѣ цѣви.

При тая вариация, азъ мънкамъ нѣщо, сконфужено бѣбла, но уменъ отговоръ не намирамъ.

Потруди се и ти да го намѣришъ на такова страшно питане: „Кждѣ се губишъ?“

Азъ се не губя никждѣ; не съмъ изгубенъ човѣкъ; напротивъ твърдѣ почтенъ гражданинъ съмъ, плащамъ данъкъ на царщината, работя по